

Antonio Lazcano

Biòleg i doctor en ciències per la Universidad Nacional Autónoma de México. Catedràtic Distingit de la mateixa universitat. Ha publicat en llibres i revistes científiques internacionals més d'un centenar de treballs d'investigació sobre l'origen i l'evolució primerenca de la vida. És autor de tres llibres: El Origen de la Vida, La Chispa de la Vida i La Bacteria Prodigiosa. D'un d'aquest llibres, El Origen de la Vida, s'han venut ja més de 480.000 còpies. És coautor de cinc textos de ciències naturals, i coeditor de set volums especialitzats sobre problemes evolutius. Ha impartit unes 200 conferències en reunions científiques internacionals i institucions acadèmiques estrangeres, i un altre tant a Mèxic. Va fundar a la Facultat de Ciències el curs optatiu d'Origen de la Vida i el Laboratori de Microbiologia, del que és actualment coordinador. Ha impartit nombrosos cursos com professor convidat a la Universitat d'Alacant, de La Habana, Autònoma de Madrid, de València, Autònoma de Barcelona, Paris-Sud, Houston, Universidad Internacional Menéndez Pelayo, i la Universitat de Califòrnia en San Diego, així com a l'Institut A.N. Bakh de Bioquímica de Moscou, ETH-Zentrum (Zürich) i l'Institut Pasteur (Paris). Ha impartit més de 400 conferències de divulgació, i és autor de més de 90 assajos i articles de difusió científica. A més a més d'haver participat en la filmació algunes pel·lícules per a la NASA sobre les seues idees sobre l'origen de la vida, també participà en el programa de TVE 2.MIL.

El Consejo Nacional de Ciencia y Tecnología el va nomenar Investigador Nacional Nivel III, i posseeix la Distinció Catedrático Universitario que la UNAM li va concedir també en el màxim nivell. En 1991 va rebre juntament amb José Sarukhan la Primera Medalla a la Investigación Biológica "Alfonso L. Herrera", que atorga l'Escola de Biologia de la Universidad Autónoma de Puebla, a Mèxic. Un any més tard va assistir com conferenciant convidat tant al Symposium Nobel (Estocolm), com a la 129a Reunió Anual de la National Academy of Sciences of the USA (Washington). En 1996 el convidaren a inaugurar el 30è European Symposium on BioOrganic Chemistry, que va estar dedicat al problema de l'origen de la vida i que va tenir lloc a la Universitat de Gal·les, al Regne Unit. Durant el període 1997-1998 formà part del Comitè Científic organitzat per la NASA per a supervisar la creació de l'Astrobiology Institut, que

reuneix als millors laboratoris nord-americans dedicats a l'estudi de l'origen de la vida. Altres distincions rebudes inclouen la seua elecció al Consell Executiu de la International Society for the Study of the Origin of Life (ISSOL) i la seua elecció com vicepresident de la Gordon Conference of the Origins of Life (1197-1999), i President en el període 1999-2001. Ha estat membre dels Comitès Editorials del Journal of Molecular Evolution, de Nanobiology, i d'Origins of life and Evolution of the Biosphere. Actualment és Fellow of the NASA NSCORT (Universitat de Califòrnia, San Diego) i President de l'ISSOL, convertint-se així en el primer científic llatinoamericà a arribar a aquest lloc, ocupat prèviament, entre d'altres, per A.I. Oparin, Stanley L. Miller i J. William Schopf.

Dijous, 22 de maig a les 12.30 h.

Saló d'Actes del Campus de Burjassot (Aulari Interfacultatiu)

Qui va cuinar la sopa?

50 anys de química prebiòtica

Amb poques setmanes de diferència, en 1953 es publiquen tres treballs que constitueixen una fita sense comparació en la història de la biologia: el resultat de la seqüenciació química de la insulina de Sanger i Thompson, el model de la doble hèlix del DNA de Watson i Crick, i els resultats de la simulació experimental de les condicions de la Terra primitiva que Stanley L. Miller havia portat a terme a la Universitat de Chicago, i que li havien permès sintetitzar amb l'ajuda de descàrregues elèctriques una barreja racèmica d'aminoàcids i altres compostos orgànics d'interès biològic a partir de precursors químics molt senzills. L'experiment de Miller estava fermament arrelat en els resultats de la química orgànica sintètica que arrenca amb els estudis de Wohler, Strecker, Butlerow i uns altres, però no hi ha evidència alguna que aquests investigadors vuitcentistes s'interessaren en l'estudi de l'origen de la vida. La síntesi d'adenina reportada per Joan Oró uns quants anys més tard constituí una fita igualment extraordinària en l'estudi de l'origen de la vida, el desenvolupament multidisciplinari del qual es va veure ajudat pel procés d'institucionalització de les investigacions sobre la teoria evolutiva i, cap a finals de la dècada dels 1950, pel ràpid creixement de la investigació espacial.